

Arrest

nr. 157 183 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. KUIJL, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Nederlandse nationaliteit deed op 3 januari 2011, onder een bijlage 19, een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

Hij werd uitgenodigd om ten laatste op 2 april 2011 volgende documenten over te leggen: een arbeidscontract of inschrijving VDAB, sollicitatiebrieven en bewijs reële kans op tewerkstelling.

Het Bestuur weigerde hem op 12 mei 2011, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd hem een bijkomende termijn van één maand gegeven om alsnog de gevraagde documenten over te leggen.

Het Bestuur weigerde hem op 23 augustus 2011, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker deed op 21 december 2011, onder een bijlage 19, een tweede aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer - loontrekkende. Hij werd verzocht om ten laatste op 20 maart 2012 volgende documenten over te leggen: een arbeidscontract en loonfiches.

Het Bestuur weigerde hem op 22 maart 2012, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd hem een bijkomende maand gegeven om alsnog de gevraagde documenten over te leggen.

Hij deed op 19 februari 2013 een derde aanvraag van verklaring van inschrijving als werkzoekende.

Hij diende ten laatste op 18 mei 2013 volgende documenten over te leggen: een arbeidscontract of een bewijs van inschrijving VDAB, sollicitatiebrieven en een bewijs van reële kans op tewerkstelling.

Hij verkreeg de bijlage 8 op 4 november 2013 en de E-kaart op 28 november 2013.

Verzoeker werd op 1 februari 2014 aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Hij werd op 31 maart 2014 vrijgesteld.

Sedert 1 juni 2014 ontvangt verzoeker een leefloon of equivalent.

Er werd op 31 juli 2014 een brief naar verzoeker verstuurd met daarin de vraag naar bewijsstukken aangaande zijn huidige situatie of bestaansmiddelen. Hierop kwam echter geen reactie vandaar dat er op 20 oktober 2014 opnieuw een brief werd verstuurd naar de gemeente met de vraag verzoeker uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn huidige situatie of bestaansmiddelen.

Verzoeker nam op 11 maart 2015 kennis van de voormelde brief en legde nadien volgende bewijsstukken voor: loonfiches van augustus en september 2014, een VDAB-attest, zijn CV en twee OCMW-attesten.

Uit nazicht van het administratief dossier en navraag bij de databank van de RSZ bleek dat verzoeker wel tewerkgesteld is geweest in het verleden maar dat de laatste tewerkstelling dateerde van 8 september 2014. Nadien is hij niet meer gemeld geweest in de databank van de RSZ en bijgevolg ook niet meer legaal in dienst geweest.

Het Bestuur stelde op 13 mei 2015, onder een bijlage 21, een einde aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij nam er op 16 juni 2015 kennis van. Het betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: BO Geboorteplaats: KOINDU

Nationaliteit :Nederland Identificatienummer in het Rijksregister: xxx Geboortedatum : (...).1961

Verblijvende te: (...) 9200 DENDERMONDE.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende op 19.02.2013 en verkreeg de bijlage 8 op 04.11.2013 en de E-kaart op 28.11.2013. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat er op 31.07.2014 een brief werd verstuurd naar betrokkene met daarin de vraag naar bewijsstukken aangaande zijn huidige situatie of bestaansmiddelen. Hierop kwam echter geen reactie vandaar dat er op 20.10.2014 opnieuw een brief

werd verstuurd naar de gemeente met de vraag betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijstukken voor te leggen aangaande zijn huidige situatie of bestaansmiddelen. Deze brief werd op 11.03.2015 betekend aan betrokkene en hij legde nadien volgende bewijstukken voor: loonfiches van augustus en september 2014, een VDAB-attest, zijn CV en twee OCMW-attesten.

Uit nazicht van het administratief dossier en navraag bij de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene wel tewerkgesteld is geweest in het verleden maar dat de laatste tewerkstelling dateert van 08.09.2014. Nadien is hij niet meer gemeld geweest in de databank van de RSZ en bijgevolg ook niet meer legaal in dienst geweest. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet behouden worden. Betrokkene kan immers geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art. 42 bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2, 3°). Betrokkene is bijgevolg al sinds 08.09.2014 werkzoekende.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijstukken wel aan dat hij aan de eerste vereiste voldoet gezien hij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende maar hij maakt echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling.

Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijstukken wel aan te voldoen aan de eerste voorwaarde gezien hij ingeschreven is bij de VDAB maar hij maakt niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling en dus te voldoen aan de tweede voorwaarde. Het is immers niet omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen om in beperkte périodes te werken dat dit wil zeggen dat hij in de nabije toekomst hoe dan ook kans maakt op niet-marginale tewerkstelling in de nabije toekomst. Uit zijn CV blijkt dat betrokkene wel wat werkervaring heeft als inpakker, bewakingsagent, garagist en stellingbouwer maar dit heeft blijkbaar nog niet veel bijgedragen tot zijn tewerkstellingskansen. Uit controle van de tewerkstelling blijkt immers dat betrokkene sinds zijn aanvraag van 19.02.2013 slechts zéér beperkte périodes aan het werk was ni. op 28 en 30 mei 2013 en van 25.08.2014 tot 08.09.2014. De lange duur van zijn werkloosheid en de zeer korte tewerkstellingsperiodes komen zijn tewerkstellingskansen ook niet ten goede. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen waaruit zijn reële kans op tewerkstelling in de nabije toekomst zou kunnen blijken.

Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op niet-marginale tewerkstelling in de nabije toekomst. Betrokkene toont bijgevolg niet aan nog te voldoen aan de voorwaarden van art. 40 §4,1e lid om het verblijfsrecht als werkzoekende te kunnen behouden.

Uit het dossier blijkt ook dat betrokkene steun ontvangt van het OCMW. Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en hij al een aantal maanden leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinéa, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende bekomen op 04.11.2013 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

Verzoeker deed op 17 juni 2015 een vierde verklaring van inschrijving als werkzoekende, onder een bijlage 19. Hij diende ten laatste op 16 september 2015 volgende documenten over te leggen: sollicitatiebewijzen, een arbeidscontract en loonfiches.

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

3. Over de grond van de zaak

In een enig middel voert verzoeker in zijn synthesesmemorie de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat verzoeker zijn verblijfsrecht als werknemer niet kan behouden omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden van art. 40 § 4, 1° van de wet van 15.12.1980 doordat hij niet bewijst dat hij een reële kans op tewerkstelling maakt.

Terwijl er voldoende zwaarwichtige elementen voorhanden zijn dat verzoeker wel degelijk een reële kans maakt op tewerkstelling.

Volgens Uw Zetel moet rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden van een verzoek en zijn starre, principiële standpunten niet toegelaten:

“le principe général de bonne administration découle de la volonté implicite du constituant, du législateur ou de l'autorité réglementaire et implique l'obligation pour la partie défenderesse de procéder à un examen particulier des données de l'espèce” (CCE 30.11.2011, arrêt n° 71.126)

Aldus moet de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissingen zorgvuldig voorbereiden en nemen, waarbij een analyse van de individuele en concrete situatie van verzoeker noodzakelijk is aan de hand van de voorliggende feiten.

De beslissing die daarop gesteund is moet redelijk zijn en afdoende en correct gemotiveerd.

Verweerder stelt dat de overgemaakte bewijzen niet in aanmerking kunnen worden genomen daar zij niet ter kennis werden gebracht van het Bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd.

De Raad kan in principe, als annulatierechter, geen rekening houden met gegevens van na de bestreden beslissing. Het aanbrengen van een nieuw stuk impliceert echter niet automatisch dat Uw Zetel hier geen acht op mag slaan. Deze stukken mogen bij het debat worden gevoegd wanneer de administratieve overheid een beslissing heeft genomen op eigen initiatief.

Verzoeker heeft niet gevraagd om de bestreden beslissing. Verzoeker beschikte reeds over een E-kaart sinds 28 november 2013.

Verzoeker is bijgevolg de mening toegedaan dat deze stukken wel degelijk in de debatten kunnen worden betrokken wat betreft de feiten tot en met de bestreden beslissing dd. 13 mei 2015.

1. Op die manier blijkt duidelijk dat verzoeker een reële kans op een tewerkstelling heeft in België:

Verzoeker legde loonfiches voor van augustus en september 2014, hetgeen wel degelijk een recente tewerkstelling was op het ogenblik van de beoordeling van de feiten.

Uit zijn CV blijkt bovendien dat verzoeker brede werkervaringen heeft, waaruit dan ook vele sollicitaties hebben gevolgd:

– Zo is verzoeker bij het OCMW te Lebbeke tot in de tweede ronde geraakt;

– Zo solliciteerde verzoeker bij de gemeente Buggenhout;

– Zo werd verzoeker geselecteerd voor de eerste selectieproeven voor vakman podiumtechniek te Sint-Niklaas;

– Zo dient verzoeker zich opnieuw aan te bieden in september bij bakker C;

– Zo is verzoeker opgenomen in verschillende wervingsreserves;

Dat uit alle deze gegevens (stukken 3 t.e.m. 6) op onweerlegbare wijze een reële kans op niet-marginale tewerkstelling in de nabije toekomst blijkt. De Dienst Vreemdelingenzaken kwam verkeerdelijk tot een andere conclusie.

2. Bovendien heeft verzoeker ernstige brandwonden opgelopen aan zijn hand waardoor hij arbeidsongeschikt verklaard werd tot 4 mei 2015 (stukken 7 t.e.m. 9). Dit heeft zijn kans op tewerkstelling in de voorbije periode bemoeilijkt.

Op heden is verzoeker terug arbeidsgeschikt verklaard en maakt hij alzo opnieuw kans op een reële tewerkstelling in België.

3. Verder oordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk dat verzoeker over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het beschikken over voldoende bestaansmiddelen is immers geen voorwaarde voor een EU-werkzoekende.

4. Tenslotte oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, hetgeen absoluut onvoldoende is gemotiveerd.

De bestreden beslissing toont in geen geval aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken op individuele wijze heeft beoordeeld of verzoeker een onredelijke belasting voor de sociale bijstand vormt, laat staan dat daarbij rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, diens duur van verblijf en het tijdelijke karakter van de moeilijkheden.

Bovendien kan het genieten van OCMW-steun geen invloed hebben op het verblijfsrecht van een EU-werkzoekende wanneer deze aantoon dat nog steeds werk te zoeken en een reële kans op werk te hebben, hetgeen verzoeker deed.

Alle bovenstaande elementen wijzen bijgevolg op een manifeste beoordelingsfout met disproportionele gevolgen ten resultaat.

Dat het middel ernstig is.”

Verzoeker stelt dat hij niet verzocht heeft om een beslissing die een einde stelt aan zijn verblijf en meent om deze reden dat de stukken die hij thans voegt bij zijn verzoekschrift in aanmerking moeten worden genomen door de Raad.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder op 31 juli 2014 een brief toestuurde aan verzoeker, op zijn adres, waarbij werd aangegeven dat de minister kan controleren of nog steeds aan de voorwaarden voor het uitoefenen van het verblijfsrecht wordt voldaan. In dit kader werd verzoeker verzocht om nieuwe bewijsstukken voor te leggen van zijn huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Vervolgens werd duidelijk aangegeven over welke documenten het diende te gaan en dit naargelang men werknemer is, zelfstandige, werkzoekende, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Tevens werd gevraagd om een recent OCMW-attest voor te leggen zodat kan nagegaan worden of steun wordt verleend. Tevens werd verduidelijkt dat het attest de bijdragen moet vermelden welke tot op heden werden uitbetaald en de omstandigheden waarin de steun werd verleend.

Tot slot werd ook vermeld dat humanitaire elementen kunnen voorgelegd worden.

Aangezien verzoeker niet reageerde op deze brief werd op 20 oktober 2014 dezelfde brief verstuurd aan de burgemeester met de vraag om verzoeker uit te nodigen om de aangegeven gegevens te bezorgen.

Ingevolge deze brief van 20 oktober 2014 legde verzoeker loonfiches van augustus en september 2014 neer, een VDAB attest, zijn CV en twee OCMW-attesten neer. Thans legt verzoeker een overzicht van sollicitaties neer, een bewijs van een sollicitatiegesprek op 12 februari 2015, een bewijs van sollicitatiegesprek op 17 april 2015, een bewijs van een uitnodiging van een selectieproef, een arbeidsongeschiktheidsattest van maart 2015 en een verslag van Dr. C. Met deze stukken beoogt verzoeker aan te tonen dat hij wel een reële kans maakt op tewerkstelling.

Zoals reeds werd vermeld, oefent de Raad slechts een wettigheidstoezicht uit op de bestreden beslissing. Hierbij is het moment van de beoordeling determinerend. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De gegevens die verzoeker thans voegt bij zijn verzoekschrift waren niet aan verweerder bekend op het moment van de beoordeling, terwijl verzoeker reeds werd gewezen op het feit dat de minister kan controleren of nog steeds aan de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan en dat aan verzoeker de mogelijkheid werd geboden om bewijsstukken aan te brengen. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij de stukken die hij thans voorlegt aan de Raad niet heeft overgemaakt aan verweerder. Gezien verzoeker geen enkele verklaring geeft voor het niet voorleggen van de stukken aan verweerder, is de Raad van oordeel dat deze stukken niet in de debatten kunnen worden betrokken. Het staat verzoeker echter vrij om deze stukken te gebruiken voor een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsrecht als werkzoekende.

Verweerder heeft de stukken die thans voorlagen niet op een onredelijke wijze beoordeeld.

Waar verzoeker stelt dat het beschikken over bestaansmiddelen geen voorwaarde is voor een EU-werkzoekende kan hij worden gevolgd. Echter stelt verweerder dit niet als een voorwaarde voor het verkrijgen van een verblijfsrecht als werkzoekende. In casu wordt een einde gesteld aan het verblijf van

verzoeker. Hierbij maakt verweerder toepassing van artikel 42bis van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

In de bestreden beslissing concludeert verweerder dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht als werkzoekende te behouden. Vervolgens onderzoekt verweerder of verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verweerder handelt hierbij conform de voormelde bepaling.

Waar verzoeker stelt dat de beoordeling door verweerder dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het rijk, onvoldoende gemotiveerd is omdat er geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie, met duur van zijn verblijf en het tijdelijk karakter van zijn moeilijkheden, wijst de Raad opnieuw naar artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

Dienaangaande bepaalt artikel 42bis van de vreemdelingenwet:

“Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.”

In casu kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden. In de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar het feit dat verzoeker een aantal maanden leefloon ontvangt. Er is geen enkele afweging terug te vinden waaruit zou kunnen blijken dat er voor de beoordeling of verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel rekening werd gehouden met het al dan niet tijdelijk karakter van de moeilijkheden, de duur van het verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU